

**Kad su se posle posete šetali Jelisejskim poljima,
Serž je provukao svoju ruku kroz njenu.**

„Osećam se tako ispunjenim u tvom društvu, kao da te poznajem čitav život“, rekao je.

„Da li veruješ u srodne duše?“

„Ne, ali vremenom ćeš moći da me ubediš u to.“

Stao je i ozbiljno je pogledao. Poljubiće me, a onda je osetila njegove tople usne na svojima, njegov jezik koji je oklevao, a zatim je namamio da mu se prepusti dok se poljubac poput struje sjurio sve do njenih nožnih prstiju.

„Odavno sam ovo želeo da uradim“, priznao je kad su se razdvojili.

„Serž, ja... nisam spremna...“

Ućutkao ju je prstom koji je nežno prislonio na njene usne. „Nemam očekivanja, niti zahteve.“

Nastavili su da se šetaju, držeći se za ruke.

Srodne duše

Ketrin Mekdermot

Posvećeno

Mom mužu, koji je istrpeo sate tipkanja,
kao i mojim prijateljima

Prvo poglavlje

„Vidiš kako joj senka pada ispod brade?“, Tereza je pokazala Džonu osenčeni predeo na vratu modela.

„Da“, odgovorio je dodajući pečenu sijenu u boju kože koja je već bila izmešana na paleti pre nego što ju je naneo na platno.

„Odlično ti ide“, rekla je Tereza. Stojeći iza njega, kritički je osmotrila njegov napredak. Iza platna, u do vratku je ugledala Aleksa koji je sebao očima i stiskao vilicu. Pogledala je na sat.

„Vreme nam je isteklo“, rekla je. „Zaista imaš dara.“

„Inspirišete me na najneočekivaniji način“, uzvraatio je Džon. „Zapravo vidim kako napredujem. Žao mi je što se kurs završava.“ Zagrlio ju je i prijateljski stegnuo.

Ostali njeni đaci, Tim, Džanin, Marijan i šezdesetpetogodišnja penzionerka Stela, otišli su do

sudopere da isperu boju sa četkica. Tereza je gledala kako se boje kovitlaju niz slivnik. Prostrana soba na prvom spratu društvenog centra mirisala je na boju i terpentin s časa slikanja uljanim bojama preko puta hodnika.

„Nikol, hvala ti“, rekla je Tereza modelu crven-kastosmeđe kose, koja je savršeno mirno sedela pod bleštavim reflektorom dok su oni crtali i slikali.

„Naravno. Pozovi me ponovo ako ti zatrebam.“ Brzo je prebacila dugi pramen svoje kose preko ramena.

Tereza je u torbicu spakovala akrilne boje i četkice od samurovine. Ljudi su polako napuštali društveni centar. Hodnici su bili prepuni đaka koji su izlazili iz učionica za časove plesa, gitare i vajanja.

„Onaj tip ti se nabacuje“, rekao je Aleks dok su se liftom spuštali do prizemlja.

„Ne, Aleks, ne nabacuje mi se.“ Mrzela je njegovu bezrazložnu ljubomoru.

„Video sam kako te gleda. Još malo pa će tražiti od tebe da mu poziraš nasamo.“

„Ne bih to uradila“, razuveravala ga je.

Lift se uz tresak zaustavio, a metalna vrata su se otvorila. Aleks ju je grubo uhvatio za nadlakticu i pogurao ka srebrnoj hondi akordu na mračnom parkingu. Vozio ju je do njenog stana u smrkutoj tišini, crnih obrva skupljenih u neprijateljsku crtu.

Dok je tako sedela kraj njega, Terezi se stomak stezao. Kad su stigli do zgrade Ouks Plantejšen,

izgrađene od cigle u tradicionalnom kolonijalnom stilu, s belim stubovima i balkonima, Tereza je istrčala iz automobila. Iza sebe je čula Aleksa kako s treskom zatvara vrata automobila.

Nestrpljivo ju je zgrabio za ramena i okrenuo k sebi. Obesnim, osvetoljubivim poljupcem potvrđivao je svoje pravo na nju.

Tereza se povukla. „Stvarno sam umorna“, rekla je i nežno položila dlan na njegova prsa da bi ga obuzdala. „Rano ću u krevet.“

„Naći ćeš se negde s njim, zar ne?“, sevnule su Aleksove tamne oči. Obično privlačan na pomalo divlji način, sada je imao razjaren pogled.

„Ne, neću.“ Uzdahnula je dok se penjala ka stanu, s ključem u ruci. Za njom su se čuli Aleksovi koraci. Osvrnula se u poslednjem trenu, kad ju je udario u obraz, izvivši joj vrat. Ispustila je torbu, iz koje se po itisonu u hodniku rasuo njen slikarski pribor. U uglu usta osetila je krv.

Drhteći, naterala se da zvuči pribrano. „Alekse, idi kući“, upozorila ga je.

Cimnuo ju je ka sebi.

„Prestani!“ U glasu je osetila paniku.

Možda bi svađa bila i žešća da njen sused, bivši vojni kapetan, nije izašao iz svog stana.

„Da li je sve u redu, gospođice Vordington?“, pitao je kapetan Džefers. Isturio je bradu i skupio plave oči. Kratko podšišan i u tesnoj majici koja je

pokazivala snažne trbušnjake i mišiće grudi, jasno se videlo da je nekada bio obučeni vojnik.

„Jeste“, odgovorila je Tereza, postidena zbog prizora. „Sve je u redu. Hvala vam.“

Aleks je oklevao kao da će udariti kapetana, ali se zatim predomislio, okrenuo i odjurio niz stepenice dok je ona skupljala boje i četkice. Nije mu prvi put da ju je udario, ali biće poslednji.

Nakon što joj je otac umro od raka u Čejpinu, u Južnoj Karolini, Tereza je u početku na Aleksa gledala kao na Božji dar. Po profesiji finansijski savetnik, pomogao joj je da se snađe u novčanoj zbrci, u overi testamenta i čak joj je pozajmio novac. A onda je neprimetno pojačavao svoj stisak, uzevši zdravo za gotovo da su par, dok se ona još uvek oporavljala od bola i zbunjenosti.

Preselila se iz Kolumbije u Čarlston, u Južnoj Karolini, u nadi da će povratiti svoju samostalnost time što će se udaljiti od njega. Ali, on ju je pratio, uporno tvrdeći da joj treba pomoć prilikom selidbe jer nema automobil. Podrio je njeno samopouzdanje. Pretpostavila je da je smatra nezahvalnom, ali više neće trpeti zlostavljanje. Ovog puta će otići negde daleko, gde neće moći da je nađe.

Kad je ušla u stan, zaključala je i zabravila vrata, a zatim se uz uzdah naslonila na tvrdo drvo i nakratko zatvorila oči. Otišla je u kupatilo, kako bi osmotrila svoje lice u ogledalu.

Dodirnula je naduti, crveni trag ispod oka.

„Nikada više“, rekla je naglas svom odrazu u ogledalu. „Nikada više“, ponovila je snažnije, s više uverenja, odlučno stegnuvši ruke u pesnice. Vrele suze su joj se skotrljale niz obraze dok je maramicom lagano utapkavala krv s usne. „Nikada, nikada više.“

Ovog puta će otići u grad koji je razumeo dušu umetnika – u Pariz. S kartom u jednom pravcu do Francuske prekinuće svaku komunikaciju s Aleksom Sinklerom. Gubitak posla njenog oca, bolnički troškovi i sahrana ostavili su skromnu ušteđevinu, ali će ona biti dovoljna za kupovinu karte do Francuske. Sada joj je bilo drago što se pre mesec dana prijavila za francusku vizu u nadi da će naći posao u Parizu.

S dna ormara izvukla je izubijani, ali izdržljiv kofer, bacila ga na krevet i spakovala se. Pasoš joj je bio važeci zato što je oduvek želela da vidi Francusku i njene muzeje, Moneov dom i jezero s lokvanjima, Senu.

Imala je iste šanse da nađe posao u Parizu koliko i u Čarlstonu, a nikome nije rekla kuda ide. Potražila je broj kompanije Delta erlajn, obavila telefonski razgovor i kupila kartu u jednom smeru. Imaće samo dve hiljade dolara kad ujutru isprazni račun, ali će zato između nje i njenog progonitelja stajati čitav okean.

Suviše uzbuđena da bi mogla da zaspi, prevrtala se u krevetu, menjajući položaj od fetusa do oblika perece. Strah se ušunjao u nju poput mačke u mraku. Gde će živeti? Nikog nije poznavala u Parizu, a francuski jedva da govori. Šta ako je Aleks pronađe? Usred svih briga, nekako je zadremala.

Kad je svanulo jutro, s laptopa je odštampana dvadesetak rezimea. Zastareli štampač će ostaviti, ali laptop ide u njen kofer. Zatim je napisala poruku stanodavcu u kojoj je pomenula porodični problem zbog kojeg se neće vraćati i ostavila je na stolu, zajedno s ključem. Pozvala je taksi da je odveze do međunarodnog aerodroma u Čarlstonu. Vukući kofer na točkićima jednom rukom, a u drugoj držeći umetničku mapu, otišla je do parkinga, osvrćući se oko sebe za slučaj da je Aleks vreba negde iz senke.

„Molim vas, odvezite me do bankomata *Bank of America*, u ulicu Sem Ritenberg“, rekla je taksisti kad je stigao. „Posle toga idemo na aerodrom.“

Kad je platila taksi i proverila torbu, prošla je aerodromsku kontrolu, položila novčanik na traku za rendgen, izula cipele i dopustila aerodromskoj službenici da pređe ručnim skenerom preko nje. Dok je čekala na terminalu, preplavio ju je značaj toga što je odlučila da uradi. Kad su najavili njen let, bila joj je potrebna sva snaga i odlučnost da uđe u avion.

Tokom dugačkog leta, čitala je časopise i rešavala ukrštene reči. Napokon je i zaspala.

Devet sati kasnije, stigla je na aerodrom *Šarl de Gol*. Čuvari nacionalne žandarmerije s automatskim oružjem pomno su nadgledali terminal. Od napada, jedanaestog septembra, u čitavom svetu mere bezbednost bile su pojačane. U menjačnici je hiljadu dolara promenila u evre. *Moram da budem štedljiva*. Mali, jeftini hotel koji je odabrala preko interneta na

mobilnom nalazio se u Bulevaru Garibaldi. Srećom da januar nije mesec turističke sezone.

„*Parlez-vous l'anglais?*“, stidljivo je izgovorila kroz prozor.

„*Oui*“, odgovorio joj je čovek velikog nosa i proređene kose.

„Možete li mi reći kojom linijom treba da pođem?“

„A gde putujete?“, pitao je kroz nos.

„Do Bulevara Garibaldi.“

Proveravajući elektronsku mapu pariskog metroa, označio joj je putanju.

„Nije toliko teško“, uveravao ju je.

Upravljalica je svojim glomaznim koferom kao da je slon dok se ukrcavala u voz. Kad se ukrcala, smestila se u mračni ćošak i gledala kako promiču stanice s reklamama na zidovima. Pitala se da li iko primećuje njenu modricu na obrazu, iako je nanela debeli sloj pudera.

Voz se nakratko zaustavio i novi putnici su se ukrcali. Visoki Francuz koji je snažno mirisao na znoj seo je kraj nje. Očima ju je pohotljivo odmerio.

Postala je napeta kad ju je obuzeo iracionalni strah.

„*Pardonnez-moi.*“ Žurno se zaputila ka toaletu pre nego što je odabrala sedište kraj bezopasne, starije žene.

Kako se voz primicao uzavrelom središtu Pariza, tako se uspinjao na nadzemne šine. Tereza je sišla na svojoj stanici i povukla prtljag niz stepenice. Pod stepeništem dvoje pijanaca je prespavalo noć

na improvizovanim jastucima koje su načinili od svojih umotanih jakni. *Verovatno su beskućnici, ali ne izgledaju opasno. U svakom velegradu ima skitnica.* Vazduh je bio ispunjen ustajalim mirisom alkohola i mokraće.

Pravo preko puta nalazio se staromodni hotel od cigle, ali je okolina izgledala čisto. Široka ulica oivičena drvoredom senovitih topola stvarala je prijatan utisak. Iako je ledeni vetar duvao bulevarom, biciklisti i pešaci su se živahno kretali.

Gurnula je vrata ispod francuske trobojke i ušla. Nastojnik u hotelu podigao je pogled i osmehnuo se. Talasasta, pepeljasto-smeđa kosa padala mu je preko glatkog čela koje se spuštalo ka dugačkom, uzanom nosu. Njegova preplanula koža ukazivala je na to da voli da boravi van kuće.

„*Bonjour.* Dobro došli u 'Garibaldi'.“ Topao osmeh oživeo je njegove vesele, mediteranske plave oči i načinio duboke rupice u oba obraza. „*J m'appelle* Serž Džervejs. Kako mogu da vam pomognem?“

„Trebalo bi da imam rezervaciju, gospodine Džervejs“, uzvratila je Tereza.

Kad je shvatio da govori engleski, s lakoćom se prebacio na njen jezik.

„Samo da proverim u kompjuteru. Vaše ime?“

„Tereza Vordington.“

„Da, vidim rezervaciju za jednokrevetnu sobu. Kreditna kartica?“

„Ne!“, povikala je Tereza. Ne sme nikako da dozvoli da je Aleks pronađe. „Mislim, volela bih da platim gotovinom.“

„Tri noći?“

„Da, za sada“, odgovorila je.

„To je sto pedeset evra.“

Tereza je izbrojala novac, zahvalna što je menjanje dolara u evre bilo povoljno po nju.

Serž je izvršio transakciju, a zatim zaobišao pult da bi uzeo njen prtljag. Bio je atletske građe, širokih ramena i snažnog, vitkog trupa koji se sužavao ka mišićavim bokovima. Iako je nosio belu košulju dugih rukava, crne pantalone i plavu kravatu s geometrijskom šarom, Tereza je kroz rastegljiv materijal mogla da primeti da su mišići njegovih butina kao u bicikliste ili plivača.

„O, ne“, pobunila se Tereza. Nije mogla da mu da napojnicu. „Samo mi recite broj sobe.“

„Ali, vi ste naš gost.“ Podigao je težak kofer kao od šale i ispratio je do uzanog lifta koji je vodio do petog sprata gde ju je čekala mala, ali udobna soba. Izgledao je kao tridesetogodišnjak, iako mu je osmeh bio dečaćki.

„U trpezariji će vas ujutru čekati svež kroasan i voće“, obavestio ju je. „*Le petit déjeuner*.“

„*Merci*“, uzvratila je Tereza.

„Da li ste gladni?“

„Jesam, pomalo“, slagala je Tereza. Stomak joj je snažno zakrčao.

„Doneću vam *un pain au chocolat*, gratis.“ Nami-
gnuo joj je.

Nestao je, a ona je počela da se raspakuje. Posled-
nje što je želela bilo je da se spetlja s nekim šar-
mantnim muškarcem. *Moram da povratim svoju*
samostalnost. Kucanje na vratima prekinulo je njene
mahnite misli.

Pogledavši kroz špijunku, ugledala je nastojnika
i otključala vrata. Pružio joj je pecivo punjeno čoko-
ladom, umotano u platnenu salvetu.

„Samo da znate, ovo je naša tajna“, rekao je i pri-
tisnuo kažiprst na usne preuveličavajući gest ćutnje.

„Hvala vam“, uzvratila je prihvatajući hranu.
„Ovaj – *merci*.“

„*Bon soir*.“ Nakratko je oklevao, a zatim otišao.

Pošto je zaključala vrata, Tereza je progutala izvr-
sni kroasan s čokoladnim punjenjem i ispila čašu
vode. Kad je bolje razmislila, stolicom je poduprla
kvaku i namakla zavese. Sutra će pronaći neku jeft-
tinu hranu, potražiti posao i baciti se u potragu za
jeftinim stanom, ali će večeras samo spavati. Pogle-
davši kroz prozor, mogla je da vidi delić osvetljene
Ajfelove kule – obećanje slobode, simbol nade.

* * *

Siva zora je provirila kroz uzani otvor između zavesa.
Tereza je iskočila iz kreveta, istuširala se toplom vodom
i obukla najbolje što je imala, džemper u boji lavande

i suknju s printom. A onda se, zgrabivši šal i kaput, liftom spustila u foaje. Bacila je pogled na pult da vidi da li je Serž tu, ali je drugi službenik stajao za njim.

U maloj trpezariji čekao ju je doručak: korpe s pomorandžama i bananama, najrazličitiji hlebovi i peciva, sokovi i palačinke. Bile su tu slatke jagode i borovnice kao i ulupani krem kao garnirung. Tereza se poslužila s dva kroasana, pomorandžom i šoljom kafe s mlekom.

Kad je završila obrok, osmelila se da pređe na drugu stranu trpezarije, ka poslužiteljki za stolom. Tereza je pogledala na pločicu s njenim imenom.

„Moriset, tražim posao, pa me zanima da li znate nekoga ko traži radnike?“

„Kakav posao?“, zapitala je Moriset glasom koji je odražavao dosadu.

„Bilo kakav, konobarica, sekretarica. Imam vizu. A imam i diplomu iz rada u studiju, i drugostepenu diplomu iz istorije umetnosti s Univerziteta u Južnoj Karolini.“

„Možda bi trebalo da pitate u umetničkim muzejima, u Orseju ili Rodenovom muzeju.“

„Da li imate mapu grada?“

Moriset ju je izvadila iza pulta i pružila je Terezi.

„*Merci*“, zahvalila joj se Tereza.

„*Bonne chance*“, odgovorila je Moriset sarkastičnim tonom kojim kao da je htela da kaže „malo sutra“.

Posramljena i zbunjena njenom grubošću, Tereza se okrenula.

Noseći fasciklu sa svojim rezimeom, izašla je iz hotela. Napolju je francuska zastava lepršala na vetru, njene *bleu, blanc et rouge* trake su se lelujale u ritmu vetra. Prateći ulične znake do Rodenovog muzeja, Tereza je došla do divne stare zgrade koja ju je podsetila na kuću Fon Trapovih iz filma *Moje pesme, moji snovi*. Povremeno se mimoilazila s Francuzima s beretkama koji su pod miškama nosili neupakovane bagete, što ju je podsetilo na Amerikance koji se šetaju sa sendvičem iz Mekdonaldsa.

S pulta je uzela formular i provirila u prostori-je ispunjene skulpturama: poprsja prelepih žena, rezbarije s predstavama iz grčke mitologije i *Vratima pakla*, u kojoj čuvena Rodenova skulptura *Mislilac* predstavlja pesnika Dantea. Iza ogromnih staklenih prozora, u brižno održavanom vrtu iza zgrade nalazilo se još skulptura i tradicionalna kafeterija. Lagani sneg pokrivao je tlo. *Zaista sam u Parizu, Aleks je daleko odavde*. Napetost je prosto istekla iz njenih ramena.

Sela je i ispunila formular, dodala svoj rezime i odnela ga do pulta na ulazu. Pogledavši plan grada, koji je prikazivao koncentrične pariske avenije i brojne arondismane, Tereza je shvatila da bi pešačenje do Muzeja Orsej bilo previše, i zato je ušla u gradski autobus koji je protutnjao pored vojne škole u kojoj je po rečima vozača autobusa Napoleon bio pitomac.

Turisti su u redovima čekali ispred muzeja da pogledaju impresioniste Monea, Renoara i Van

Goga. Kad je ženi na biletarnici rekla šta želi, dobila je još jedan formular. Teško je pisala jer su joj se prsti ukočili.

Ostavila je broj svog mobilnog telefona, za koji je kupila međunarodnu karticu, kao kontakt.

Kad je predala formular u muzeju, prošetala je ulicom predstavljajući se i ostavljajući svoj rezime u nekoliko kafea i mirisnih pekara. Na kraju je kupila nekoliko konzervi supe, šerpu s bakarnim dnom i električni ispravljač za rešo. U hotel se vratila iskoristivši propusnicu za autobus. Moriset jedva da je podigla pogled s kompjutera kada je Tereza ušla u hotel.

Liftom se popela do sprata i otvorila vrata ključ-karticom. Na rešou koji je ponela iz Čarlstona brzo je podgrejala supu. Ključala supa od parađajza i bosiljka zagrejala ju je sve do ledenih prstiju na nogama.

Razmakla je zavesu i pogledala opustelo dvorište u kome je nekoliko rolni veštačke trave bilo nasumično postavljeno ispod stola sa suncobranom.

Visoka betonska ograda okruživala je oskudni travnjak. Nije bilo biljaka ni cveća, niti fontana i skulptura koje bi krasile taj ograđeni prostor. Umetnica u njoj je čeznula za stvaranjem lepote tamo gde je nije bilo. A onda je zaključila da dvorište verovatno pripada njenom hotelu. Spustila se stepeništem i pronašla uzan hodnik koji je vodio u dvorište gde je nekoliko hotelskih radnika, uključujući i Moriset, pušilo uprkos hladnom vremenu. Vrativši se unutra, primetila je Serža za recepcijom.

„Mogu li da vam pomognem?“, pitao je.

„Da li znate, mislim, da li je moguće da se dvorište preuredi?“

„Baš je ružno, zar ne? Nekoliko puta sam vlasniku rekao da treba da ga sredi pre proleća i da iznese još stolova za ručavanje. Zašto me to pitate?“

„Umetnica sam i mogu da naslikam veoma zanimljiv mural.“

„Vratite se ovog vikenda. Ako imate mapu sa svojim radovima...“

„Imam.“ Tereza namesti iza uva odbegli pramen kose boje meda.

„Onda ću vam zakazati sastanak, ali biste možda mogli da mi pokažete svoje slike uveče, uz večeru. Završavam oko osam sati.“

„Ne, mislim da neću.“ Serž je primetio da su joj ruke zadrhtale.

„Bez obaveza, bez očekivanja. Zaista želim da vidim šta radite.“

„Samo ako vam je jasno da se radi o poslu“, upozorila ga je Tereza.

„Veoma ste ozbiljni, zar ne?“, Serž je obuzdao smeh.

„Da, jesam“, odgovorila je Tereza uz malo jeda.

„Vidimo se večeras u osam. Obećavam da ćemo jesti najbolju italijansku hranu u Parizu.“

* * *

Tereza je kudila sebe. *Zašto sam, kog đavola, pristala da idem na večeru s njim?! Da bi ublažila*

zebnju, izvadila je blok za crtanje iz kofera i sela kraj prozora koji je gledao na dvorište. Iza ograde se uzdizala visoka građevina. Neki stanovi su imali male balkone, koji su takođe gledali na dvorište. Nekoliko ih je imalo stolove i stolice, male roštilje, biljke u saksijama. Na jednom od njih jedna vitka žena njenih godina stajala je naslonjena na ogradu od kovanog gvožđa.

Tereza nije želela da prekine njeno sanjarenje i samoću, pa je ostala skrivena iza prozirne zavese. Odmah je počela da crta novo dvorište s uzanim cvetnim lejama duž zidova, fontanom u jednom čošku i muralom na zadnjem zidu, s motivom tradicionalnog pariskog kafea s bordo tendom, senovitim jablanovima i stolovima skrivenim pod suncobranima. Minijturna Ajfelova kula svetlucala je u pozadini.

Izvadivši kutiju s drvenim bojicama, oslikala je crvene begonije, ljubičaste plamenke i bele vinke. Njeno poznavanje biljaka poticalo je od roditelja, koji su se baštovanstvom bavili amaterski, i održavali predivni travnjak i vrt iza kuće. A onda je u naletu inspiracije Tereza nacrtala baštu sa začinskim biljem, gde bi osoblje hotelske kuhinje moglo da uzgaja ruzmarin, peršun, nanu i origano. Na zidovima je našla mesta za viseće korpe s cvećem.

Vreme je brzo prolazilo dok je crtala. Grejalica je čegrtala i terala prozračne zavese dalje od prozora i tako ju je opazila mlada žena u zgradi preko puta.

Tereza je otvorila prozor i povikala.

„*Bonjour!*“

Žena je brzo uzvratila na tečnom francuskom.

„*Pardon*“, izvinila se Tereza. „*Anglais?*“

„Govorim engleski prilično dobro“, odgovorila je žena. „Vi ste Engleskinja?“

„Ne, Amerikanka. Zovem se Tereza Vordington.“

„Anet Hjuž. Moj muž je Britanac.“

„Nisam vas špijunirala, da znate“, pravdala se Tereza. „Crtam.“

Anet podiže obrve. „Šta to crtate?“

„Sređeno dvorište.“

Anet se nasmeja. „Zaista, prizor nije privlačan“, složila se. „Žao mi je. Moj *anglais* nije tako dobar. Gaj me uvek ispravlja.“

„Odličan je u poređenju s mojim francuskim“, odgovorila je Tereza.

„Voleli biste nešto toplo da popijete? Možda kafu? Ja sam u stanu 410.“

„Samo ako vam ne smetam.“

Odloživši crtež, ogrnula je vuneni kaput, spustila se liftom do foajea, koraknula u hladan dan i zaputila se iza ćoška. Anet je sišla kako bi je uvela pored obezbeđenja na ulazu. Anet, privlačna brineta s izražajnim očima boje mahagonija, povelu ju je liftom do prostranog, modernog stana. Primamljiv miris sveže kafe dozvao je Terezu u malu, dobro organizovanu kuhinju.

„Hvala vam na pozivu“, rekla je. „Još uvek nikog ne poznajem ovde.“

„Ja sam se doselila ovamo iz Liona“, objasnila je Anet. „Moj muž Gaj radi za *L'Oréal*. Ako vam zatreba kozmetika, imam, kako se to kaže – primerke?“

„Mislim da hoćete da kažete uzorke, a zahvalna sam za svu pomoć koja mi se ponudi.“ Tereza se osmehnula.

„Imate zaista lep ten“, odgovorila je Anet. „Kafu s mlekom?“

„Da, hvala.“

Anet je sipala mleko u tamnu tečnost koja se pušila u keramičkoj šolji. Tereza je ugledala začinsko bilje u saksijama na prozorskom oknu. Prepoznala je sitne listove i mirisnu aromu origana.

„Volela bih da u dvorište unesem i začinsko bilje“, rekla je.

„Znači da su vas angažovali da ga sredite?“

„Ne baš“, odgovorila je Tereza. „Još uvek nisu, ali se nadam.“ Objasnila je okolnosti i Anet joj je poželeva sreću.

„Ako dobijete posao, pomoći ću vam oko začinskog bilja.“

„To bi bilo divno.“

„Ne tražim zaposlenje jer očekujem bebu u maju.“ Potapšala je otečeni stomak.

„Čestitam!“

„U šestom sam mesecu i veoma sam nervozna. Dugo sam imala jutarnju mučninu.“

„Bićete dobro. Na proleće ćemo se šetati. Vežbe će vam olakšati porođaj.“

„Kao i lekovi protiv bolova“, uzvratila je Anet uz osmeh.

„Jedna od pogodnosti savremene medicine“, složila se Tereza. „Sledeći put ćete vi meni doći u posetu, nadam se.“ A zatim se oprostila.

Hrabro se suočivši s niskom temperaturom, vratila se u hotel rumenih obraza i promrzla. Serž, koji je usluživao jednog gosta, kratko je podigao pogled, ali je Tereza izbegla da se suoči s njim. Želela je da ga obeshrabri iako joj se dopadao. Da li može da veruje svojoj proceni muškaraca? Možda je i oženjen. Francuzi navodno vole da jure za ženama, dok ih kod kuće čeka supruga, a u gradu ljubavnica.

Tuširala se i pustila da joj topla voda masira mišiće. Blagi miris šampona od ljiljana umirio joj je nerve. Pošto je isprala kosu, izašla je iz tuš-kabine i umotala glavu peškirom u turban, a zatim obukla bordo bluzu i pantalone boje abonosovine. Kratke krznene čizme grejaće joj stopala. Odabravši nekoliko slika iz svoje mape, ubacila ih je u veliku kovertu zajedno s prvim skicama za preuređenje dvorišta. Uključila je fen, a zatim peglom za kosu naterala slabašne pramenove kose da se ukovrdžaju.

Krenula je ka vratima kad je začula kucanje. Na vratima je stajao Serž s kravatom i u zimskom kaputu. Košulja zagasite boje akvamarina naglašavala je zapanjujuće sličnu boju njegovih očiju. *Zaista je zgodan, très beau. Stoga je i opasniji.* Zgrabila je crni vuneni kaput.

„Možda će ti trebati šal ili kapa“, rekao joj je. „Promiće sneg. Ali ne brini, topi se kad padne na zemlju.“

Sledeći njegov savet, Tereza je iz džepa izvukla jarkocrveni šal i obmotala ga oko glave i vrata.

„Restoran nije daleko. Dve ulice dalje, *Felipe*.“

Napolju su se meke pahulje zadržavale na Terezinim ramenima i šalu kao konfete. Dah im se video kao magličasti kondenzat. Spolja je restoran izgledao toplo i privlačno. Unutra su crveni zidovi od cigle i crni plafon s ugrađenim svetlom doprinosili atmosferi. Preko razglasa se čula italijanska muzika koja je odavala evropsku ljupkost.

„Italijanska hrana ovde je fantastična – lazanje, pasta alfredo, pica. Pršut koji stavljaju na picu seku veoma tanko.“

Terezi je njegovo oduševljenje bilo zarazno. Kad ih je konobar smestio, pažljivo je pregledala jelovnik iako je prepoznala tek nekoliko naziva.

„Jaje na pici?“, pitala je.

„Jesi li to nekad probala?“

„Nisam“, priznala je.

„Kad si u Francuskoj...“, Serž izvi obrvu.

„Ponašaj se kao Italijan?“, začikavala ga je.

„*Touché!*“ Nasmejao se.

Konobar, mladić tamnije puti i čupave kose, primio je njihovu porudžbinu.

„Podelićemo picu“, rekao je Serž najednom nadahnut. „Ali, jaje stavite samo na jednu polovinu.“

Tako možeš da probaš“, objasnio je Terezi, „ali ne moraš da je pojedeš ako ti se ne sviđa.“

„Kako želite.“ Konobar je otišao do kuhinje da prenese njihovu porudžbinu.

„Dobro govoriš engleski“, primetila je Tereza.

„Moja majka je bila Amerikanka.“ Svetlost sveće bacala je treperave senke na njegovo lice. „Ja sam Amerikanac francuskog porekla.“

Tereza se osmehnula, ali kad je to učinila, bolna modrica na njenom obrazu ju je zbolela. „Zar to nije vrsta špageta iz konzerve?“

„Mnogo ti je ljupka rupica na levom obrazu“, rekao je.

Konobar je doneo flašu mineralne vode koju je Serž sipao u dve čaše s dugačkim stopicama. „Zbog čega si u Parizu?“

„Učenje i stvaranje umetnosti, nadam se“, Tereza je skrenula pogled s njegovih hipnotišuće plavih očiju. „Kad smo kod toga – ponela sam nešto svojih radova.“

Izvukla je crteže iz vrećice koja joj je služila kao torba.

Serž ih je pogledao. „Ti si *artiste naturelle*“, izjavio je. „Posebno mi se sviđa ovaj.“

Pokazao je na akvarel, svetionik na ostrvu Moris kraj obale Karoline, s ružičastim nebom u suton. Iznad okeana su letele raznovrsne ptice. Jedan čamac borio se s talasima. Kraj prugastog tornja prolazilo je jato smeđih pelikana u klinastoj formaciji, dok se talas u peni razbijao o njegove temelje.

„To je plaža u Južnoj Karolini, kraj Čarlstona, predivnog, starog kolonijalnog grada s plantažama u blizini, i bogatog istorijom.“

„Da li voliš da plivaš kraj ove plaže?“

„Da, volela sam.“

„Podseća me na Nicu. Baba i deda su me leti vodili tamo na plažu.“

„Mesje Lasal dolazi u petak, i biće mi zadovoljstvo da mu pokažem tvoj rad. Treba da dodaš i predračun s cenom materijala, tvog rada i procenom vremena koje će ti biti potrebno da završiš mural. Moram da te upozorim, taj čovek ne voli da troši novac.“

„Dobro.“ Nije razmišljala o budžetu, pa joj je njegov savet bio dragocen. Pocrvenela je od stida kad je shvatila da se ponela neiskusno i naivno.

Konobar se vratio s ukusnom picom koja je već bila izdeljena na trouglove. Dva pečena jajeta nalazila su se na jednoj polovini pice. Položio ju je na sredinu stola i obećao da će uživati u ukusu.

Serž je stavio na Terezin tanjir dva vrela parčeta pice s mocarelom, koja se rastezala u nitima.

„Za vas, madmoazel“, rekao je Serž učtivo. Miris origana, zelenih paprika, luka i crnih maslina ju je mamio.

„*Merci beaucoup*“, uzvratila je. Hladno vreme joj je povećalo apetit i ona se oduševljeno bacila na hranu, ali je ponovo postala svesna kad su dve duge niti mocarele ostale da vire iz njenih usta poput špageta. Brže-bolje ih je rukom gurnula u usta.

„Znaš, i ja sebe unekoliko smatram umetnikom“, čavrljao je prijateljski Serž.

„Stvarno?“

„U kulinarsstvu. Volim da kuvam.“

„Kakva slučajnost – a ja volim da jedem.“ Tereza se nasmejala.

„Kao kuvar, smatram da je tvoja zamisao o bašti sa začinskim biljem veoma praktična. Majčina dušica i origano za sosove, ruzmarin i maslinovo ulje za hleb. Posao koji trenutno radim je samo jedan korak ka mom cilju. Kad uštedim dovoljno za kaparu, želim da otvorim restoran tradicionalne francuske kuhinje koju sam naučio od babe i dede. Još samo frtalj puta do tog cilja. Bilo mi je potrebno mnogo odlučnosti jer po prirodi nisam štedljiv.“

„Onda i ti imaš ambiciju koju slediš.“

Konobar se vratio. „Da li želite desert? Preporučujem ekler.“ Bučan i pričljiv, izgledao je kao čovek koji uživa u dobroj hrani.

„Ne mogu više ni zalogaj“, rekla se Tereza. „Bilo je odlično, zaista sam se najela. Jaja na pici su veoma ukusna.“

„Možda kafa?“ okrenuo se ka Seržu.

„*Merci*, ne“, odmahnuo je rukom kako bi odagnao moguće iskušenje.

Kad je stigao račun, Tereza je insistirala da plati svoj deo. „Ovo je poslovni sastanak“, podsetila ga je.

Na putu do hotela, Serž je glasno razmišljao. „Mislim da te je neko povredio, zloupotrebio tvoje

poverenje. Oko sebe si podigla ogradu kako bi se zaštitila?“

Iako zadivljena njegovom intuicijom, Tereza nije htela da zadire u lične probleme. „Izguraću ja to.“

Serž se zbunjeno namrštio. „Pa šta tu ima da se izgura?“

„Treba mi prijatelj, samo prijatelj“, objasnila mu je.

„Onda ćeš ga imati.“

U foajeu mu je pružila ruku i rukovala se s njim poslovno.

„Odsad si moj umetnički agent“, rekla je pre nego što je ušla u lift.

„Služiću te najbolje što umem“, odgovorio joj je.

Ali Tereza se pribojavala da pogled koji joj je uputio govori da se ipak nada kako će ona promeniti mišljenje.

* * *

Serž je seo u stolicu iza pulta recepcije i razmišljao o Terezi. Bila mu je zanimljiva, s tom neobičnom mešavinom stidljivosti i hrabrosti, strepnje i prekošti. Setio se kako su joj oči živnule dok je pričala o slikanju. Prisetio se ružičasto-belokosnog odsjaja njenog tena pod svetlošću sveće. Poželeo je da je pogladi po obrazu. Nesumnjivo bi bio mekan kao latica ruže. Ali postojalo je nešto što nije htela da otkrije. Možda ima dečka.

Pa zašto on nije ovde? Pitanja su se premetala u njegovom umu kao akrobate iz *Cirque du Soleil*.

Iako mu se smena okončala, otišao je do trpezarije, preuredio voće i nekoliko iskorišćenih kesica sa šećerom bacio u kantu. Nespokojan, proverio je da li ima dovoljno vode u vazama s cvećem koje su krasile stolove.

Uzdahnuo je kad je na njega kao senka palo dobro poznato teskobno osećanje nezadovoljstva i tuge. Stao je kraj prozora i gledao kako pada sneg. Pretpostavio je da svako krije neku tajnu. *Zar i ja nemam svoju?*

Ponovo se javilo staro pitanje: „A šta da su događaji krenuli drugim tokom?“ To pitanje je kružni put kojim se iznova kretao, od planinskog vrha nade do duboke doline očajanja; kratkovećni mehur koji lagano lebdi, neuhvatljiv i u duginim bojama – a koji se odmah zatim rasprši.

Naslov originala
Katherine McDermott
HIDING

Copyright © 2015 by Katherine McDermott
Translation copyright © 2018. za srpsko izdanje, Laguna,
Imprint AMORETA

Ketrin Mekdermot
SRODNE DUŠE

Urednik
Srđan Krstić

Prevod
Dijana Đelošević

Lektura i korektura
Vladimir Stokić, Dragoslav Basta

Slog i prelom
Saša Dimitrijević

Tiraž
2500

Beograd 2018.

Štampa i povez
Margo-art, Beograd

Izdavač
LAGUNA, Beograd, Resavska 33

Imprint **AMORETA**
www.amoretars

CIP - Каталогизација у публикацији -
Народна библиотека Србије, Београд

821.111(73)-31

МАКДЕРМОТ, Кетрин

Srodne duše / Ketrin Mekdermot ; [prevod Dijana Đelošević]. -
Beograd : Laguna, Amoreta, 2018 (Beograd : Margo-art). - 255 str. ; 20
cm. - (Edicija Voleti večno)

Prevod dela: Hiding / Katherine McDermott. - Tiraž 2.500. - O autorki:
str. 255.

ISBN 978-86-521-2836-5

COBISS.SR-ID 265151756